

СОЛОДКЕ ПАРТНЕРСТВО

Ярослава Шевчука із Добрятина знають далеко за межами Рівненщини, а широку популярність здобув завдяки хліборобським успіхам. Після багаторічного головування у місцевому агроформуванні вирушив газда у самостійне господарське плавання. Звісно, нелегко було, але бажання плюс досвід здолали усілякі перепони. А з часом прийшли успіхи та визнання.

На значній площі земельного наділу Ярослав Володимирович вирощує цукрові буряки. Ця солодка хазяйська одиссея триває з 1992 року, коли у приватному секторі взялися за важку, але дохідну справу. Відтоді добрятинський господар не пориває тісних партнерських стосунків із Дубенським цукровим заводом. За підрахунками сільського газди за цей час зі свого земельного наділу він доставив переробникам близько трьох тисяч тонн солодких коренів. І цього року із десятигектарної площі приватного селянського господарства Ярослава Шевчука надійде кількасот тонн солодких коренів.

У чому ж секрет отого багатолітнього партнерства добрятинця із дубенськими цукровиками? Завоювали переробники господаря чесними розрахунками і порядними стосунками. За оту чортову дюжину літ не було найменшого приводу сумніватися у діловитості чи порядності дубенчан. Завжди до крихти, до копійки розраховуються і така королівська точність викликає довіру та бажання й надалі мати справу із ними. До речі, цьогорічний десятигектарний клин із цукристими за роки партнерства не найбільший. Бувало, Ярослав Шевчук вирощував солодкі корені на площі більш як 20 га.

Так сталося, що у Добрятин вклинилися цукропереробники із Гнідави, що на Волині. Власне, і цьогоріч вони мають у селі бурякоприймальний пункт, однак Ярослав Шевчук від добра не шукає добра і залишається вірним дубенчанам. І не тільки через багатолітнє партнерство. Річ у тім, що й економічно вигідніше мати з ними справу, бо за рівності інших умов вони відпускають за тону цукрових буряків 72 кг цукру, а воляняни - 71,5 кг. Втім, Ярослав Володимирович пригадує, коли в дубенчан була щедріша розрахункова норма, а саме - 75 кг цукру за тону.

На думку пана Шевчука, нині дубенчани, так би мовити, дещо втратили відчуття ліктя з виробниками, тобто стали приділяти менше уваги роботі з тими, хто вирощує цукрові буряки. Постійні ділові контакти з ними - запорука зростання числа партнерів-цукровиків. У цьому плані Ярослав Володимирович відзначає колишнього керівника заводу Михайла Корилкевича. Скажімо, переробники нічого не втратили б, а тільки виграли, якби проводили навіть зональні збори приватних і не тільки буряковиробників, роз'яснювали свою позицію, відстоювали різні преференції у стосунках із ними та інші нюанси співпраці. Можливо, тоді б обійшлося без нарікань, адже лише стабільна економічна і цінова політика із бурякоздавачами може принести успіх. Ось такі побажання дубенчанам висловив добрятинський хазяїн. До речі, свою прихильність до співпраці з ними він пояснює ще й тим, що у них скидка менша, ніж у конкурентів. А ще воліє мати справу із переробниками зі своєї області. Тут у газди даються взнаки патріотичні мотиви господарської діяльності, які чесній співпраці з дубенчанами додають нових стимулів.

Втім, із Дубенським цукровим заводом прагнуть мати справи сотні і тисячі буряковиробників району. Чимало з них, а це переважно жителі Маслянки, Малих Дорогостаїв, Муравець, Млинова доставляють солодкі корені на бурякоприймальний пункт у райцентрі, де колись розташовувався паливний склад. Володимир Леонтьйович Шеремета із дружиною Ларисою Ярославівною уже декілька років тут «прописані». Цьогоріч буряківники завезли сюди близько 2000 тонн цукросировини. Автомобілями, тракторами, підводами везуть люди солодкі корені і досить оперативно на зворотньому шляху «затарюються» цукром, сухим і сирим жомом. До речі, кожному тону буряків переробники компенсують кількома гривнями транспортних витрат. Гроші може і не значні, проте нікому не завадять?

Нині бурякоздавачів поменшало, адже переважна більшість господарів уже впоралася із копанням цукристих. Не дивно, що на майданчику продукція не залежуються, її відразу відправляють на переробку. Володимир Леонтьйович із дружиною готові обслужити нових клієнтів. Було б гіршно, якби такої справді золоті осені у когось в полі пропав урожай солодких коренів.

Віталій ТАПАЦЮК.